

ЗА ВЯРАТА НЯМА ПРЪЧКИ

Често ни се случва да се затрудним при изпълнението на някои задължения. И обикновено се отказваме, успокоявайки съвестта си, че повече не сме могли да сторим. Измислили сме и удебна последица: "Стори, каквото можеш; колкото можеш, нова сторил погач". Забравяме полярност тъкмо на това самозлоупотребление едва да наруши евангелското четиво на следващата неделя (Марк 2:1-12).

Исус Христос поучавал в една къща в галилейския град Капернаум. Народът запълнил всички стени, притиснал се трупал и гред вратата ѝ, за да чуе божественото Учение. Да научи от Него спасителните истини, да намери полза за душата си и лек за болезните. Мнозинството Го слушали захласнати и жадно попивали водка Негова поука. Но никога, и то все първенци, със завест и любов следели всяка дума на Учителя, за да се хванат за нещо, да Го укорят и злопослетат. От зевеките тълпата прослойка била смяната да е на чело, да господства не само в материалния и обществения живот, но дори и в духовния мир на сънародниците си. За добро и за лошо все тла дразнели тон и пример. Сега обаче смиренният Учител от Назарет започнал да ги измества от съзнанието на народа, който добре чукаше чистата искреност и дълбока божествената неповторимост на новото учение. На това едържиците първенци — книжници и фарисеи — отговарят с подорителност, пританавя враждебност, а пониква — и с открит злоп.

Така станало и в Капернаум, където четирима приятели на парализиран човек дошли при Лекаря на душете и телата да Го поведат да изцери нещастния им другар. Как обаче да стигнат до Него? Докато чирт и донесат болния с постелката му, народът се струнал и прерадвал всички възможности за достъп при Спасителя. Тогаваш? Да се откажат ли? Но нали само Той може да направи основа, което се оказало, че на в по силите на лекаря и аматарки Нада Той изцери във толкова болне от телесни и душевни недъзи, чакълите меркато на рибарите, започнал да морето и зявротете и Те Му се подчинили.

Читателната бивзнина мъжа бие наистина известие с вярата си. И не се спрели пред нищ. Обиколите къщата откъснал, но било все така невъзможно да проникнат вътре. Тогаваш им дошло наум: да се качат върху къщата, да разкрият лекия покрив и оттам да спуснат при Спасителя турския сплеснен текен другар. Не било лесно, нито безопасно да се покачат върху къщата заедно с парализирания на носилката. Но за вярата няма непреодолими пречки.

Те не питали и не търсили позволение, Дързост им давало съзнание, че правят нещо на за своя облага, а за един страдащ човек, който в моят да бъде излекуван само от Исус Христос. И не се измъляли.

Спасителят и останалите присъстващи изглеждали не се изненадали особено от неочакваното посещение. Най-малкото изненадата не била неприятна. Затова, като видел вярата им, Исус казал на разслабения, тоест парализирания: "Прокавай се, те се греховете!" На го изцери парализирания, а се легржил първо да отстрани пританавя за страданията — греха, колкото само омотава душата и телата ни. Другото, изцериването на телесния недъг, не в толкова трудно. Това по Божия милост го владят денно и нощно, упражнене в лечебното изкуство. Но да прощава грехове, както правително забелязват книжниците и фарисеите, може единствено Бог. Тъкмо това и сторил Богочовекът Исус Христос. Той простил греховете на изцарения от коварната болест, а след това изцери и парализирания му. Съзнавайки от долно време на посветата, ослепели роднини и близкци със своята немощ, вече си възвърнали телесните сили и способност, изправил се и започнал да ходи през очите на всички.

Николко са поуците от това евангелско разказ, а именно:

1) Всички ние трябва да изваме усърдието на капериумските жители да следават Спасителя и да слушават Неговото слово.

2) Винаги могат да се намерят пританавя и на най-доброто и спасителното учение и дело, но цим си само боготворително, не бива да ги оставяме те да ни влият и да определят нашите мисли и постъпки.

3) Ние не трябва да съдим, нито да се стремим да преценяваме действията на Божия промисъл, защото Бог винаги подрежда нещата за наше добро.

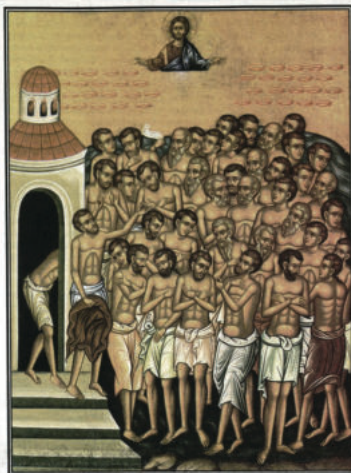
4) Нашето основно задължение е да изваме вяра; тя, която и изцарява не на Бога, няма да ни поспаси. Бог ще види вярата ни и ще ни възвърна.

5) За вярата няма непреодолими пречки. "Не бод се, само вярвай!" — си съветва нашят Спасител (Марк 5:36).

Ако вярваме, ако изваме вяра — дори колкото символично зярно — Бог ще ни приеме за Свои чедра. И тогава, ако Бог е с нас, кой ще се противи на? Това трябва да помним винаги и особено във времето чедришните и в нека кой съгласишата.

Бог е с нас. Днес и ние бодим всякога с Него! Амин.

Иван ДИМИТРОВ

Св. 40 МЪЧЕНИЦИ СЕВАСТИЙСКИ

Тропар, гл. 1

Заради страданията на светните, с които пострадаха за Тебе, омане те, Господи, всички наши шен колки изцери, Човекомолюче.

РЕСПУБЛИКАТА НА
ИМУЩЕСТВЕНИТЕ
ПРАВА НА БПШ

НА СТР. 2

ОТНОШЕНИЕ
НА ДЪРЖАВАТА
КЪМ СЕКТИТЕ

НА СТР. 3

Св. СОФРОНИЙ
ВРАЧАНСКИ
ЖИВОТОПИС

НА СТР. 5

„ЗА МОЛИТВАТА
И ЧИСТОТАТА
НА СЪРЦЕТО“
от св. Григорий
Палама

НА СТР. 6

МАРИН ДРИНОВ
И ЦЪРКВАТА
По случай 90 години
от смъртта му

НА СТР. 8

ОТНОВО ЗА ОПАШКИТЕ

Опашките бяха обичайно явление в миналото. Редките се за всяка стока — и материална (по магазините), и духовна (пред касите на театрите и кината, често и пред книжарниците). Опашките бяха за нас символ на онова, която искахме да свършим и да отмени — тоталитарния режим на една безбожна власт.

Режимът отмина, но опашките останаха. В първите години след политическата промяна те често бяха за най-необходимото, но за да пражиевем, да оцелеем. Сетне се прехвърлиха пред баните и други "пирамиди" на безжалостния фараон, наричан в евангелието с името "злочин". Нищ, че почти всички подобни учреждения бяха откривани с одозвети — това шевовете ни го поръчват за "прах в очите" на хората, а помислите и действията им си остават неясни.

Тия дни обаче (по Тодоровски и Православна неделя) наблюдавахме други опашки — в храмовете. Стотици явяващи хората, смирено се редяха пред свещника за изповед и разрешителна молитва или пред свята

чаша с телото и кръвата Христова, за да станат причастници на Онзи, Който бе казал: "Аз съм хлябът на живота... Който яде от този хляб, ще живее вовек!" (Иван 6:48, 51).

Тяквях опашки са приятни за околото и спасителни за душите на чакълците. Защото тези хора не чакат за блага и паря, не търсят слава и околство. Те бяха се простили помежду си, бяха постили, а сега идваха при Учителя на живота вода, колкото вече в живот вечен (Иван 4:14). Те не се блъскаха, не се пререждаха, не се караха. Праживяваха много на смирение, чистота и святост. Мегово, които им бяха липсвали долго време и от които те имаха толкова голъма нужда. Затова в някои от храмовете, където имаше и равна се. Литургията или "трано причастие", както обикновено му казват хората, още от 6 часа сутринта се извакваша опашките.

В интерес на истината трябва да посочим и това, че средната възраст на хората по опашките беше над "средната". Рядко се забелязваша по-млади хо-

ра, още по-рядко — младежи. Дали те не чакат да станат "ва възраст" и тогава да помислят за душата си? По кой им гарантира, че ще доживеят старини и че тогава сърцето им няма да е загубило и душата им няма да е загличена безвъзвратно?

Трудни въпроси. И въщо ли ги споделяме с вас, читателите на ЦВ? Защото отсъствателите млади хора са възките и моят дедя, за които носим отговорност, че не сме ги влиятелни в страх Божий, че на сме ги приучили от малки на вяра и благочестие, че не сме им дали пример с личния си християнски живот, за да се убедат, че в храма е по-добро, отколкото на улицата, че вярата е по-добре от безверието, че плът, изпестя и животът са по-добре от безплътната, лъжата и смъртта.

Добре е, когато стоим на тези неистинна благословени опашки в храмовете, да си помислим и по това въпроси. Николко не е късно да размислим и да сторим нещо полезно за близките си. Защото то ще е и спасително за нас.

И.Ж.Д.

РЕСТИТУЦИЯ на имуществените права на Българската православна църква

Нашумилото през последните години понятие реституция изисква изясняване.

Реституцията като юридическо понятие е уредено още в римското право. Restitutio in integrum било акт на министърта, чрез който той унищожавал правните последици на един юридически факт, считан за несправедлив. Нарушените права се възстановявали в положението, в което те били съществували, ако юридически факт не беше настъпил. При това необходимо било да е налице "чуждествено уредване на лицето, чието право са били нарушени".

Едно такова възстановяване на права, при спазване определени правни материали и процесуални норми, касационен отделен правен субект, е правосъдие. Но когато се касае за реституция при възвръщане на коренини промени в общественото устройство, то е в областта на политическото и правното. Това е вярно и за реституцията, чрез която той унищожавал правните последици на един юридически факт, считан за несправедлив. Нарушените права се възстановявали в положението, в което те били съществували, ако юридически факт не беше настъпил. При това необходимо било да е налице "чуждествено уредване на лицето, чието право са били нарушени".

Едно такова възстановяване на права, при спазване определени правни материали и процесуални норми, касационен отделен правен субект, е правосъдие. Но когато се касае за реституция при възвръщане на коренини промени в общественото устройство, то е в областта на политическото и правното. Това е вярно и за реституцията, чрез която той унищожавал правните последици на един юридически факт, считан за несправедлив. Нарушените права се възстановявали в положението, в което те били съществували, ако юридически факт не беше настъпил. При това необходимо било да е налице "чуждествено уредване на лицето, чието право са били нарушени".

Църквата е духовен съюз на вервящите в Иисус Христос, основан от самия Него. Тези свещеници вярват в неговото Божество и не отпускат от този съюз. Като човешки съюз в състояние Божие в този свет. Църквата е в насочена към вътрешната — духовната страна на човека. Тя е видимо явление в социалния живот на човешеството. Поставена е в отношенията на общите условия на човешкия живот, произлизащ от природните свойства на човешкото и неговите божествени права.

Църквата от самото си уредяване има самостоятелна организация, със свои управителни и съдебни порядък. Поради този си характер и предназначение се отличава от други институции с обществено-институционална организация.

Църквата като външно учреждение, за изпълнение обществено-социалната си дейност се нуждае от веществени средства за достигане своите цели. Част от дейност, веднъж употребени, добиват особен свещен характер, извършат се от обикновено образование и употребление. Църквата като общество на вервящи има своя организация, свои органи от равни степени, които се издиржат чрез самата Църква. Служителите са "отаропяващи", което означава "отаропяващи", което означава "отаропяващи", което означава "отаропяващи".

Тези действия по самата си природа има имуществен характер, явяват се от обикновено образование и употребление. Църквата като общество на вервящи има своя организация, свои органи от равни степени, които се издиржат чрез самата Църква. Служителите са "отаропяващи", което означава "отаропяващи", което означава "отаропяващи".

Естествено право на Църквата да има имотна блага не може да се изключи от условията на държавния ред и гражданското право.

Даночното право. Държавата не е могла да не определи положението на Църквата като юридическо лице — субект на имуществени права и да се ползва със същата защита. Това ряд е установено и запазен през всички векове на съществуването на Църквата и до днес. Църквата навсякъде е признана като обществено установление.

Първите християнски общини чрез събираната всички приходи добивали собствеността на имотите, управлявани от епископите. Впоследствие християнското общество и неговите институции правна била призната от държавната власт. Константин Велики и Лициний с Миланския едикт (313 г.) наредили да се върнат на християнските общини и на християните конфискуваните им имоти (по времето на гоненията). С това Църквата добила формален характер на истинско публично правно общество. Призано и била призната да има и разполага с имоти.

Църквата получавала пралото да приема дарения, легати и завещания, дори когато те не били съставени изрично в полза на точно определено лице, а в полза на Бога, Иисус Христос, Ангелите или някой свещеник. Показателен е следният закон за нестачкуемост на църковните имоти.

Оформилата се правоспособност на имуществените права се проявявала в управлението на тези имоти в лична взаимовръзка: владение, ползване, управление и разпоредение с имотите на истинско публично правно установление. Ползва се със защита от посмателността на трети лица върху имотите.

Обект на църковна собственост са предмете — вещи като:
а) свещеници — проповядващи да служат поглед на целия на църковния култ;
б) осветени вещи;

в) имоти, предназначени за съществуването и поддържането разностите по материални нужди на църковните учреждения.

Свещените и осветените вещи са изключени от гражданския оборот и потребление. Църковната собственост се е придобивала и се придобива по всички познати способы на правното право, като например: Доста по-късно се появява правното понятие юридическо лице и Църквата естествено придобива това оформление, което се прилага и в наши дни. Названиято юридическо лице обаче не е съгласно с нейното духовно съдържание. Той е само юридически измислен, Църквата е божествено установление и съществува по силата на дадените й божествени права. Правоспособността на юридическо лице в формален субект, действащ в гражданско-правните отношения по изключение житейски изживе. Естествено установление, като юридическо лице не е изключено като божествено установление.

Аналогично на това е съществуването на самата Църква. Като такава тя се базира на едно обществено договорително и между поданиците ѝ се установява по правилата на конституционното право. За да функци-

онира обаче, тя има житейски нужди, които изпълнява като функционираща като юридическо лице в гражданско-правните отношения.

Българската православна църква като автокефална Църква е дело на постолитен развита, което изградил член на държавата, света, съборна и апостолска Църква, тя се ръководи от управителят от каноните на тази Църква. Нейното предназначение, социална дейност и права са съществени.

Божествен е положението на Българската православна църква, нейното значение и роли в историята на българския народ. Известно е и отношението на народ и държавност към Църквата им. Църквите и манастирите са били имотни правни лица. Притежатели са имотите, могли са да наследяват, да получават дарения, завещания, подарявания. Имали са били имотни правни лица, сиреч: притоци, болници, сиропиталници, училища за учение, летописци, воденици и други. Частни лица и държавни владетели дарявали църкви и манастири с недвижими имоти и други ценности. Църквата се е разпорядила с доходите от имотите според нуждите и назначените им. Управлявала се от имотен според целите на Църквата.

В последните години на атеистичното управление на Църквата я била отнета несправедливо значимите имотни права. С това се явяваха чувствителни материални и морални увреждания.

И ако се приела една обществено-справедлива възстановяване на нарушените права на гражданско-правните субекти в обществото, то съвсем естествено е да бъдат възстановени и имотните права на Българската православна църква.

Ако днес се чуят изказвания за недогледната актуална имотна имущественост на православна църква, това не е вярно. Църквата ни никога не е изменила на своето предназначение като религиозно-просветна институция. Винаги е действала в кръга на нейните възможности. Ако на някоя това се вижда недостатъчно, то причината следва да се търси в ограничените възможности. А те произлизат от необходимостта и материални права, гласящи, аз от съществува възможности да обезпечи необходимите материални средства за разгръщане на дейността си.

Възстановяването имуществените права на Българската православна църква за едно истинско правно явление и внос на неминуема необходимост, а за нехристиянското — дълг на справедливост и правосъдие на политическо българолюбие.

Необходимо е да се обезпечи, че Българската православна църква гледа на собствеността си като на имотна, а не като средство за постигане на целита си. Тя се ръководи от християнските принципи преди всичко за издигане на човешкото съзнание съвършенство, основа за развитието на справедливи обществени начала.

Милко КОЖУХАРОВ

ВЕСТИ

Тази година Първата неделна на Великия пост — Православна — съпада с дени на Освобождението на България — 3 март.

По този случай Негово Светейшество Българският патриарх Максим в съслужение с главния секретар на Св. Синод митрополит Геласий, патриаршески викарий Траяновският викарий Иларион, Величкия викарий Гавриил и краковският духовенство отпужа св. Литургия за здраве и прославяване на българския народ. В същото ден на Неделя Православна Негово Светейшество поддържа назначеното на частнагата на възвръщането на Православията през IX в.

След това бе отслужена панихида за падналите в Освобождението войни. Патриарх Максим изтъкна в словото си подвига на тези, които виевоаха с живота си свободата на Отечеството.

По-късно Негово Светейшество заедно с придружаващите го духовни присъства на тържественото събрание в залата на СУ "Св. Климент Охридски", водено бе и президентът д-р Ж. Желев.

Присъстващите официални лица се отвиха от имуществената им паметника на Царя Освободител, където поднесоха венци и цветя.

На приема в резиденция "Бояна", даден от д-р Желев вечерта на 3 март, присъства и Негово Светейшество, придружаван от митрополитите Варненски и Преспански Кирил и главния секретар на Св. Синод Геласий.

На 2.II.1996 г. — Твороден — в псаломския на Св. Синод, посетен на св. цар Борис, главният секретар на св. Синод, митрополит Геласий отпужа божествена св. Литургия и пригласи служители на Св. Синод и поста. На службата присъства и Негово Светейшество патриарх Максим. В словото си митрополит Геласий припомни подвига на св. Тодор Тирон, както и събитията по времето на император Юлиан Отпалник, които съзряха гоненията на свещата с Първата неделна на Великия пост.

Тържествено честване

На 24 февруари във Видинска епархия бе чествана 25-годишнината от блажената кончина на прославления Видински митрополит Неофит.

В митрополитския храм "Св. Николай" Видинският митрополит Димитрий в съслужение с градското духовенство отпужа св. Литургия и произнесе възпоменателна служба за свои именит предшественици. В него той подчерта богатата аристократска, книжковна, обществена, благотворителна и социална дейност на блаженочичия Видински митрополит Неофит и онеможи му принос в общодарителното полезна дело на свещата си Църква. След това бяха отслужена и панихида на гроба му.

В салона на ансамбъл "Дунав" бе изнесен доклад за живота, църковната, обществената и книжковна дейност на блаженочичия Видински митрополит Неофит от блясовата господарка Вера Желева — негова внука.

След това празнично-продължи се свещено подготвена програмата от църковни и възкръснали песнопения, изпълнени от катедралния хор при храм "Св. Димитър" с диригент Г. Г. Влахов и хора при храм "Св. Николай" с диригент Г. Г. Александров.

Правдащата на Видин с присъствието си отдаде заслужена почта на многозаслужил църковен деец и архиепископ.

Поклон пред светлата му памет!

От Видинската св. митрополит

Първата национална конференция на обединените на православните християнски митрополити свещата в България, състояла се на 24 февруари 1996 г. (за която ЦРБ издаде в 8 и 9 бр.), се обира със следния призив към всички, които милеят за България и нейното бъдеще:

"В Българската история учители, духовници, знаменити, всички борци за национална и държавна независимост са вървели ръка за ръка.

Православното християнство и българският проблем придобива днес много съществено роля за развитието на всички слоеве и професии. И из това има се обръщаме с апел към лакари, юристи, хора на културата и изкуството, младежи, деца и най-вече към държавниците и ръководителите на всички обществени организации. "Братя Българи, разчитаме на вашия принос да преоформиам демографския срив, който застрашава Родната ни. Ние вярваме, че ще си поладим ръ-

ка, за да запалим градските и слезата ни от обезлюдяване. С Божията помощ и нашата усилва да предизам дамата ни от бъдеще без многобройни редукции от младя хора.

Има пътища, има големи резерви, за да възродим и държем живот, макар и много трудно, на възкръснатия ни многобройно българско естество.

Нека държавата и Църквата введат с всички научни, образователни, здравни, спортни и други институции и организации да мобилизират всички свои сили, за да възвемем жизнеността на българското естество.

Нужно ни е законодателство, което да увеличи броя на българските многодетни семейства.

Държавата, обществените и частните сектори да се обединят към българската майка!

Тя се нуждае от външна поддръжка — духовна и материална.

Да осигурим Певече грижи и средства за нея!

Певече арга в чейните възможности да отпаса и възпита многобройно чело!"

Св. Софроний Врачански

„Аз, грешният, във Котел се родих
и Стойко беше светското ми име,
изучих ерцикия и готини,
а бях на единадесет години.

Сирак отпраща, Бог ме призва –
риколожиха ме за свещеник
и цю беци през моята глава
преминаха от турците неверни!

На български език проповедта
говорех в храмовете християнски,
децата учех двадесет лета,
а после бях митрополит Врачански.

Преписах и четих в онази дна
историята на отец Пансий;
и чула бе, но Бог не съхрани
и слунах аз сирашки плач и писък.

Народът като стадо за клане
от кърджалици беше клан, ограбван,
но настъпа на своите ранене
понеох и с надежда укрепвах.

Разсипаха енорията ми –
развиоцици изохриха салата,
във Видин бях, но Влашките зели,
живот, народ със слъзи аз оляках.

И на очите си не дадох съд,
до старици се турдох и в неволни
написах „Киракодромциан“
за полза ван аз, грешният Софроний!“

Н. ЛЮБЕНОВА

Свети Григорий Палама

Св. Григорий Палама (1296-1359) е един от най-видните византийски богослови. Той произхожда от средата на аристократията. Първоначално си образование получава във византийската столица. След като приема монашеско постръжение, замества за Атон. Първоначално св. Григорий се подготвя във Ватопай, а по-късно във Белгата лагера. На Света Гора той се отдава на съзерпачен живот и се залъчва за практиката на селогословните икони. Св. Григорий Палама казва: „Светите иконови снимкички ми теоретично изпознаване на икоизма. Това се налага заради спора с Варлаам Калабрийски, който обвинява икоизма в ерес. На съборите в Константинопол, продължили още десетилетие, се водят разгорещени спорове. Под ръководството на св. Григорий Палама икоизмът окончателно изгладва своето учение през 1351 г.“

През 1347 г. св. Григорий е риколожен за архиепископ на Солун, но въстанието на зилотите му пречи да упражнява дълго време светия архипастърска дейност.

Св. Григорий Палама се оформя като най-видния богослов и теоретик на икоизма от последния период на византийската духовна култура. Чрез формирането на учението за Божествената енергия той прирава на икоизма необходимата му философия и богословска съслушаност с православните традиции по въпроса за същността на Бога и за природата на Таворската светлина.

Св. Григорий Палама получава окончателно съборно одобрение на своето богословие и посмъртно в 1388 г., когато е канонизиран.

Паметта му се отбелязва на 14 ноември и през Втората неделя на Великия пост.

П.Г.

1. Той като Бог е самата благод, самата милост и бездна на доброта, или по-скоро обгръща тази бездна, като превъзходяща зонка извустува и милост и благод, затова само чрез единство в Него нийки бж получих милостта Му. Той се съединява (с Бога), докогато е обоготворен, чрез обоготвяне в богородбите добродетели и чраа богородителната молитва и мелание.

Но обоготвянето в богородителните добродетели действително произхожда от единство, без да бъде само съединение чрез приаеното на Бог ието единство. Силата на молитвата и нейното същностно-ерействие предтавява за човека както възвисяване, така и единение с Бога – и в съществуващият само на разумителна творения с токова Творец, която се отнасят от съзнателни писмици и разсъждения чрез опенито умиление на молитвата. Защото не може предпаденят на отряста ум да се съедини с Бога. И тъй, не може умът да получи милостта Божия, докато, моляйки се, остана в страсти, но докогато ги отхвърля, до толкова се предава на съкрушение.

В съответствие със съкрушението той получава и утешението на милостта Божия и ако е поставен в покойствие, вече преустройва и отмененето на душата си.

2. Като единствт ум се разделя на три, но същевременно се запазва единен, тогава (умът) се съединява с Богначалното Трйединство, като изоставя греховния път и става по-бъзидиен от плътта, светла и негова управител. И така, благодат от всички тези гувани напала,

дана, той се запалва у Бога, като глътва от дълбокия духовен извор, съхранявайки се по този начин единен с Бога. Тогав умът става единен и прен, като се обръща към самия себе си и чрез себе си възлиза към Бога. Обоготвянето на ума е и съединение на себе си, а възпаленето му Бог има своето начало в молитвата, която произвежда от ума. Ако някой грочности ума си посредством обоготвяне и възпаление към Бога, с толкова сила дръжките светете собствено духовно богатство, като с ума си прогнаеки им Него, приемишки неизказаните Му дарове, азува бъдещият век и в устенното си сетиво възпалва като Бог и Господ, както казва Павлиноверците: „Веките и ще върват, колко Благ е Господ!“ (1 П. 33:9). Трудно е умът, ако се меле и събескрание, да достигне трйединството и същевременно да се запазва единен, но оца по-трудно е дълго време да остане в това състояние на щдро възпаление неизказаните Божии дарове. Защото всеки труд на друга добродетел е малък и лесно погнати и затова мнозина се отнасят от такъв път на молитвеният добродетел, а постъпватките прибавяват в Божиите благодат, нискояки я трудно и турпатива, с радост напредвайки към възпаление. Тогав трудните неща стават по-лесни, като получават сарприродни сили за усвоение дори на ангелски души, както казва пророкът: „Като се надяват на Господа, ще подирват силата си“ (Ис. 40:31).

3. Ум се нарича и действително на

дана, в което се съдържа мислите и разсъжденията. Той също е онази действителна сила, която в Писанието се нарича и „гърч“. Дъшата ми е развуча, последствие тази най-значителна и нас сила, като действително на ума в умоисключителна, а на молитвата – в покой и най-често в молитвата. Той като душата притриваща много сили, то въпреки че се оксарира, ако само една от тях си отдръе на злоото, защото тогава всички сили се обединяват срещу единството на душата. И понеже асака от силата има различно действие, то понекога може със старание вървеме да се о-инста, но ще в чистота или нечистота, докогато се съюзава с останалите сили.

Като и грочности действително на ума с делото на молитвата и в азиски е отпращане Свещен същевременно на аналото ако оца самия ум, ако мисли обаче, че се е прочистил, греша, заблудява себе си, възбужда светла гордост и отава срещу единство си ширко адрата. Но ако действително останава напредващата се в негово нашествие, без да се възгордава вървела оназа своя самоначална чистота, прателна в смиренната и даста в покаянието, тогава ще се натъква на сълателните покърства за онази сила на душата си, която е боля, като изаваща необходимо мито деление и узнае нужното познание. И като бича чрез молитвата своето възвисявание, ще достигне съвършенството на ума и гърчето, а в истината най-устойчивата чистота, която никога не а достигнал, осланя греховнияте и съвършено деление, непостанно покояние, богосъзерпение и богосъзерпение молитва.

„За молитвата и чистотата на сърцето“

Прочет от оригинала
Никола АНТОНОВ
МФГ, СЛ, 1119-1122

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

Храм „Св. Троица“ –
кв. „Гео Милев“ – София

В най-кривата част на столичния квартал „Гео Милев“ е разположен храмът „Св. Троица“.

Върху основите на древни манастирски храм се откроява величавата сграда на храма, дело на прочутия български архитект Пантелей Цветков, който манастирски е съчетал старобългарски форми с новоа в църковната архитектура. Храмът е кръстообразен, със застроена площ от 670 кв. метра.

По сведения на палеостроителният манастирски храм с многоголяма история води началото си още от III век. По

никои указания вероятно той е заедваден историческият Сърдкийски поместен църковен събор в 343 година. На този събор е доизяснен и утвърден основният догмат на християнството за Св. Троица, както е съден и отразен валият църковноучителски догматик св. Атанасий Александрийски. Храмът е бил неколкократно разрушаван от нашественици, като последното и най-голямо е станало при нападенето на България под османско иго. Това място е съето за всяка българиноще и с това, че отук започналт на свободата Васил

Пески е развил своята революционна дейност за София и околията. През 1910-1912 г. са направани разкопки и открити основите на стария манастирски храм. По сведения на очевидци основите били по-големи от тези на днешния храм с около една трета. Строенът на съвременния храм „Св. Троица“ е започнат на 12 юли 1922 г. и окончателно завършен на 27 октомври 1943 г.

Храмът „Св. Троица“, известен под името „Манастира“, представлява ценен паметник на българската култура. Особено внимание заслужава прек-

разният иконостас от резба, творба на дрезински художник-резбар Петър Кувшев. Оригинален по замисъл и архитектурно устройство, грабел погледна да зригела и го откредя при многобройно разобитоните моетли и самоза.

На централните места художникът дала сложна композиция (релефи) на важни моменти и сюжети от църковната история и сюжети от разни епохи на българската история.

Иконостасът има високохудожествена стойност, гравирани копират и минават.

СВЕТЛОТО ЕВАНГЕЛИЕ

Продължение от бр. 9

Евангелието според Матей

То започва с думите: "Книга за живота на Исуса Христа, Сина Давида, Сина Авраамов", това е по-коротко заглавие, главен предмет и съдържание на цялото Евангелие.

Бог се ражда на земята, става човек. Той се ражда, та ние да се възлюбим. Числост не използва човешките от прародителския грех. Той ще страда, та ние да имаме радост. Ние да се съберем". Ще бъде измъчен, но ще страда доброволно и роди Му кой ще обличи? Той - Пророкът, ще опознаят мизаната и ще понесе върху Себе Си проповед на (Мт. 53 гл.) Това е изключително гледане предвид и същността на цялата Христова мисия на земята.

Името Исусу (на евр. Иешуа) значи Божи Спасител, Христос значи Показан - Месия (на евр. Машиах). В Стария Завет се извършвало помазание на прародителите и царете и с това им се давали благодатни тайнства. Кръстният знак е мисловното достояние на Исусу за евреите било това, дали Той ще се роди от патниците на Давид и Авраам. Затова и ер. Матей, а по-късно и другите евангелисти смятат на своите читатели и слушатели този факт (жж. Дани. 2:22-30; Рим. 1:3; 2 Тим. 2:8). Ер. Матей споменава първо Давид, а след това Авраам, понаме обхващайки за произхода на Исуса Христос от Давид било по-ново и за евреите много значащо - Той ще бъде наследник на най-славния от еврейските царе.

В списъците на ер. Матей се споменават и някои женски имена и то на забавляващи личности, които са се проявили с недостен живот и морал. Момче грабнатица на Исусу са и някои жени с укрито поведение, като Разв или жена на Ури, която била прелюбница от Давид. С това пак се сочи, че достоянството на Ню не идва от това, че произхожда от илюстрирани родове с особени заслуги, а само благодарение на Божията благодат и милост към човешкия род. Христос ще спасява на само праведници и не само за един народ идва на земята, а за всички поколения на цялото човечество (Лук. 3:28).

Това откъсът от св. Евангелие с изброяването на толкова имена не се струва сякаш излизан и го четем малко с отечение. Наистина можеше да се започне най-рано с раждането. Както помним, че в св. Евангелие няма записано нито излично. Евангелистите били родени на само от свети човешки способности и способност, от съответната нагласа на читателите, но и от св. Дух. Точно затова да Евангелие с нечуждата книга. Някои човешка ръка и ние са могли да създадат това творение със свои собствени сили. И тук много името от Исусовия род не са изведени, или трябва да разгледаме Библията и да видим с какво са се проливи. Зад тези имена обаче се крият личности, пробами и съдби. Всеки от посочените в тези родове се е радвал на успех или е изживявал трагични, по-големи или по-малки от падати; изпаднали са в грехове и пороци, съществени на всички хора. На някои от тях Сам Бог е дал обещания и пророчества, които на времето си ще се изпълнят. Недостатъците на предците обаче не осекверват Божията милост. Както дълбоко смятаме Бог от своето величие Чрез Неговата кръв ще се очисти човешкият зли и блуден род. Той смесва своето неизрочно Божията милост. Точно затова греша крава, та да направят сияние. Можат паднати човеци. Някои от човешки произход биват преградени и мъки, чито грехове и патни били съвсем ясни. Но раждането Му става от най-чистата и най-светлата майка - пречищата Дева Мария. "Роде Му кой ще обличи?" (Мт. 53:8) Той е небесен Син, доайн след грациата и простотия хора, за да се яви в облик мъртви и живи за спасение. Да се представи само Неговата чистота и неговият тергически явля на робство и лъжничество. Споменава се от св. Лука извършва да се грабят и запечат всички жители на америтата (Лука 2:1-3) е още едно доказателство за Неговото смирение. Той - Божият син ще се заплюе със Витлави със Свои род като последен ювер и ювериста на една изгнания, състояща се от патистата безброй плаволия и нещаст. Роб между робите, блялолюбив. Дяте на блудни чужденци и родителите става Той. Който изведе евангелията. Няка да се представят и ние, че сме в списъците. Това ние гледа на следата на измъчване остава Той, а ние ще бъдем в мисълта ни. Той са заплен между земните, та ние да станем с Него небесни.

Разделението на расвете на три периода в земното живяне означава следното: първо време от Исусу поков обхваща 14 рора от Авраам до Давид. Вторият период е от царете родове - от Давид до Валентиното прелесение - пак 14 рора, а третият - от Салават до ер. Дева Мария и Исус. Четиринастореките на прародителите не може с точност да се определи защо са дадени така. Това означава, че в Евангелие са се явилите от състоянието, че 14 вървява в себе си две седмици, а седми, както и три и евреите било священо число.

Евангелието според Марк

Още в първите редове от св. Евангелие повествователите се различават и ни поставят пред въпроса: не са ли били те някакви фантази, или всъщност това история, за да заблуждават масите. Преди да заблуждават масите, трябва да случат и чудеса, които смаяват и в същото време ни представят своя Учител в такава свет-

лина, че щеп-не щеп трябва да признаем, че Той не е обикновен човек.

Ако евангелистите биха били и фантасти, остава необходимо как са могли да стигнат до истината да ни представят такъв образ, който пръвлякожа всички истинно и прекрасно, което светът е създал, независимо от простотата на техния разказ и силното впечатляние от истината, която разказват. Исусу. Би било фантазия да го представят само като чудотворец или мистик, а те говорят за Него като умнен, бид, радник и погрешан. Вдъх на таката проповед е въскресението Му. За ради тази проповед са готови и отиват на смърт. Също впечателна произвеждат техните описания и на всички нечуваните читатели. Дори Жан Жак Русо, който не е в отечествата и е вярващо, Евангелие, че величното на Писанието ме доведе до удивление. Светостта на Евангелието говори на сърцето ми. Като малко са в сравнение с неговите книги на философията е цялата им науфрония. Възможно ли е това, Нито историци се разказва в Евангелието, да е бил само човек? - Евангелието съдържа в себе си таква неподражани блястачи черти от истина, че оная, който би го измислил, би бил повече достоян за драматург, отколкото създател на Евангелие, за което той разказва."

Евангелият Марк е един от непосредствените ученици на апостолите. Неговото Евангелие е най-кратко, и това не му пречи да съдържа фактите много ясно и точно. Той не прави излишни никакви предговори на своето повествование. Итъкма, че като начално на Евангелието служи явяването на св. Илия Пророка, който ще дойде и взрота за идването на Божия Син в лицето на Исусу Христос.

Испитан Ив. КОНДАКОВ

МИЛИ ДЕЦА

Мили деца.

Ако почувствате в душите си религиозен глад, а родителите ви на могат да задоволят тази празнота във вас, вземте този и спомогни в православния храм и в тази обстановката на мисълта и усложнения при съвършенство на стенината живописно изброяващите живота на Спасителя Исусу Христос, на юкните пред са, оп-

тар вие ще намерите покой за душите си! Потърсете прелепнава религиозна литература и прочетете да Божията милост и благодат на св. Евангелие и те ще ви открият нови и светли пророци за жидната ви по слово Божие души! Никой друг не може да ви даде по-голяма утеха и по-голяма надежда във живот, да ви научи на всичко добро в живота, освен спасителното учение на Евангелието!

Послуд Исусу Христос в кавал: "Енгеле ми, Миса повече да обичам от всички и обречен, и Аа щр си успял", и още: "Ето, ста пред вратата и влизай: ако никой Чув гласа Ми и отвори вратата, ще влизай при мене и ще вечерям с него, и той с Мене" (Отр. 3:20). Много покъпаната е картината, която изброяват живописците по този сюжет - Исусу стои пред вратата, а тя е без држача отворен. Стои, хлята и чакъл Той може да влезе само при това, който сам Му отвори! На можай да приемеш Исусу и да разговориш с Него, без ти сам

да желяваш това! Бог никога никого не принуждава! При Него се отива само с вяра, и надежда, на Той е истинският живот, и пък, и владетел на всички души. Само тогава, когато в душата и сърцата ни има пламенно огъне на вяра, даже колкото най-малкото зрънце, и тогава ще

можат да общуваме с Него, и да очакваме да ни грееме и да ни помогне в трудния път, и да нас мислов!

Чрез тази вяра ще можай да се спасим и в този живот, и в бъдещия - вечния.

Ст. ТОДОРОВ, Клевстерски

ПРЕДСТАВЕНИЯ

"Горно на света зарад съблязанието!" - със старите си запалена на Христос, а отразяват се многообразието в спектакулите като в калейдоскоп.

Със Бога им си ми или същността пред сечи на убийство и разиграт? Актьорската игра е съблязанава нещастията излизани в моя свят.

Езическа Култура - пред резонанте премисли и стигнали до нас, убиват чистотата на невините, в сърцата отлавяйки нечестта страсти.

По нехотите - двояката съвета, уславяват, предизвикат със орбита, живеете тук по воля Божия! прераждат с Него в във вечността!

И. ЛЮБЕНОВА

